

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. január 4.
(vasárnap)**

Horváth Géza

VÁLLALNI ÉS VALLANI

Énekek: 84,1 6; 447; 541, 2; 585

Lekció: János 4,19-26

Alapige: Róma 10,9-10

„Mert, ha a száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazulunk, és szájjal teszünk vallást az üdvösségről.”

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, Urunk, hogy együtt lehetünk az új év első vasárnapi istentiszteletén. Köszönjük, hogy ezen a vasárnapon is azt ünnepeljük, hogy Jézus Krisztus feltámadt és él, testileg az Atya jobbján van, és azt akarja, hogy ott imádjuk Őt. Hadd köszönjük meg, hogy ígéretére, lelkére, igéjére, fenségére nézve velünk van minden napon a világ végezetéig!

Köszönjük a mögöttünk levő ünnepeket, az ünnepi alkalmakat, a hirdetett és halott ígéket. Köszönjük, hogy be akartad azokat írni szívünk hústáblájára, hogy lábunk előtt mécses legyen ösvényed világosága, hogy szívünkbe rejtve tartson meg bennünket az ige a hit útján, hogy ne vétkezzünk ellened. Köszönjük, hogy most is úgy jöhettünk, ahogy vagyunk, hiszen előtted leplezetlenek és mezítelenek mindenek. Köszönjük, hogy nem kell utánozni semmit és senkit, nem kell képmutatóskodni, hogy kiknek szeretnénk látszani, mert te a vesék és szívek vizsgálója vagy. Az ember ugyan nézheti azt, ami a szeme előtt van, de te azt nézed, ami a szívben van. Köszönjük, hogy hirdetteted a te ígédet most is, nem csak itt, hanem sok-sok helyen, a világon. Hadd köszönjük meg neked, Urunk, hogy adtál még időt, van még lehetőségünk! Engedd, hogy valóban úgy álljunk a te ígéd fényében, hogy készek legyünk neked engedni, elismerni, hogy neked van igazad, és nem a magunk megrögzött igazságához vagy vélt igazságához ragaszkodva végsőkig kitartva állítani azt, ami lehet, hogy nem is helyes!

Köszönjük, Urunk, hogy mindent az ige fényében vizsgálhatunk meg. Kérünk Téged, hogy vizsgáld meg a mi életünket, beszélj velünk, és nyisd meg a szívünk ajtaját! Add, hogy ne maradjanak zárva előtted, hogy a régi ige hadd legyen ma is új nekünk: „ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!” Így kérünk tőled, Urunk, új szívet, ezt add nekünk kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvéreim, ahogy észrevettétek és hallottátok, ma egy különleges istentiszteletünk van. Nem csak az a különlegessége, hogy az évnek ez az első vasárnapi alkalma, hanem 52 vasárnapon keresztül hallhatjuk a Heidelbergi Káté kérdés-feleleteit, amit presbiter testvéreink fognak felolvasni. Alig vannak már gyülekezeteinkben, akik emlékeznének, hogy régen a vasárnap délutáni istentisztelet mindig Káté-magyarázatos istentisztelet volt. Hollandiában így van ma is. Persze nem a Káté a textus, nem annak a kérdése vagy a felelete, hanem a bibliai ige, de azt a Káté fényében vizsgálják meg, hogy a hitéletükre nézve mit jelent.

Biztos vannak a gyülekezetben, akik azt kérdezik, hogy miért kell ezzel foglalkozni, mikor nekünk van Bibliánk. Miért kell még hitvallás, vagy miért kell még katekizmus is? Hadd olvassam fel Victor Jánosnak, a múlt század egyik legnagyobb igehirdetőjének a sorait, akinek szívügye volt a református egyházban a hitvallások terjesztése! Szó szerint idézem, hogy ő mit írt annak idején az 1930-as évek körül: *„Hitvallás nélkül nincs, legalábbis nincs fejlettebb fokon egyházi élet, mint ahogy csak nagyon kezdetleges fokon őserdőket irtó telepések világában lehetséges társadalmi és nemzeti élet határok nélkül. Az első indulások után minden vallás kénytelen kijelölni értelmi úton a maga tartalmának határköveit, szomszédos és vetélkedő más szellemi hatalmakkal szemben, különben vége van. Nem marad meg az, ami volt, mert nem is adott számot arról, hogy mi volt. Ha a hitvallások ilyen kerítései a mi lelki hazánknak, hitünk birodalmának, akkor nyilvánvaló, hogy korlátoznak és fegyelmeznek, akkor rajtuk kívül nincsen számunkra hely, és ha lelki életünk elkalandozik olyan területekre, amelyeket hitvallásunk kizár, akkor azonnal hatályba lép tiltó erejük. Református voltunk kockáztatásának terhe alatt vissza kell térnünk lelki életünkkel a régi határok közé, mert ott a helyünk.”* Megjegyzem, testvérek, hogy minden reformációban és minden ébredésben ezt láthattuk. Vannak Istentől rendelt határaink, útjaink, ha ettől elkalandozunk, akkor vissza kell térni az eredetihez. Amiről sokan azt gondolják, hogy új, de csak annak új, aki nem ismeri a régit. Mert ez nem új, ez az az evangélium, Isteni útmutatás, amely kijelentett az Édenkertben, amelyet a próféták, az apostolok, az egyházatyák, a reformátorok felfedeztek, hirdettek, egyesek a Bibliába is beírták, aztán a későbbiek magyarázták és élénk adták. Nem véletlen, testvérek, hogy ezt a csodás hitvallást a kommunizmus tette el az útból, fedte el az egyház elől, rávéve az egyházat arra, hogy egy sokkal gyengébb Káté-t írjon, amit mi is tanultunk, az én korosztályom is sokan, a konfirmációra készülve. Az akkori rendszernek nem volt célja egy öntudatos, identitás tudattal rendelkező hívő ember, mert azt nem lehet megvezetni. Mert az tudja, hogy hol vannak a gyökerei, tudja, hogy honnan jött és hova megy, annak van tartása, annak nem lehet bármit beadni, és nem lehet bármivel bebetetni. Ezért az egyháztagokat gyermeki szinten akarták tartani, de az Úr szeretné az Ő népét mindig, hadd mondjam így, hogy nem középiskolás fokon tanítani, de legfőképpen nem általános iskolás szín-

ten tartani. Hiszen azt mondja az Ő igéjében, hogy: növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, Jézus Krisztus ismeretében!

Ismeritek a szép ígét, mikor Pál azt mondja, hogy: én is szeretném még jobban megismerni Őt. Pedig ő eléggé ismerte Krisztust. Éppen ezért, testvérek, amikor nem volt hitvallás, nem véletlen, hogy a világháború után jött annyi szekta, és '90 után előzönlötték Magyarországot is a különféle vallási irányzatok, amikor már bejöhettek, és úgy ért bennünket ez, hogy nem voltunk rá felkészülve, nem voltunk megerősödvé, és ezért lehetett sok embert elvinni. A hitvallás, testvérek, figyeljétek majd így, hogy a Biblia legkomolyabb magyarázata! Nem egyenértékű a Bibliával, mert a Biblia isteni ihletésű, isteni tekintélyt hordoz magában. A Timóteushoz írt levél szerint a teljes Írás Istentől ihletett. Az a szó van ott, hogy Istentől kilehelt, mint az élet, amit Isten kilehel. A norma normans, a normák normája. A hitvallások és a mi hitvallásunk is az a norma normata, a megállapított norma. Amit az egyház tudósai, lelkipásztorai, teológusai egybegyűlvé, konszenzusra jutva megállapítanak, és azt mondják, hogy ezek a mi határaink, kerítéseink, ez a mi birodalmunk, és erre kell vigyázni, hogy ezen belül maradjunk. Hogyha ezen kívül kerülünk, ahogy írta Victor János, akkor azonnal vissza a Bibliához, azonnal vissza az Úrhoz!

A reformáció ezt fedezte fel. Hadd szemléltessem egy példával! Amikor valamilyen nagy esemény van, akár a parlamentben, akár valamilyen ünnepség van, nemzeti ünnep vagy állami ünnep, akkor nagyon sokszor behozzák a történelmi zászlókat. Mindenki tiszteleg, a katonaság haptákba vágja magát, az emberek felállnak, mert jönnek az úgynevezett történelmi zászlók. Egy-egy kornak a magyarság szempontjából meghatározó zászlói, amelyek hordozzák a nemzetet, az egységet, a szabadságvágyat és még nagyon sok mindent. Nekem mindig olyan megható, mikor jönnek ezek a történelmi zászlók. Hadd mondjam azt testvérek, hogy valahogy így van a hitvallásokkal is! Van az egyházunknak két elfogadott hitvallási irata, az egyik, amit most hallottatok, a másik pedig a második Helvét Hitvallás. Azért második, mert 1536-ban már volt egy első, és ez a második harmincegynéhány évvel később íródott. Ezen kívül vannak történelmi szimbólumaink, történelmi zászlóink, reformátori hitvallásaink, amelyeket ugyanúgy vallunk, mert ugyanazt mondják, csak egy kicsit más formában. De a tartalmuk, a lényegük az ugyanaz. Csak néhányat hadd mondjak, testvérek, mert nagyon örültem, hogy most ezt kiadták könyvben is. Azt hiszem, Erdélyben szorgalmazták ezt, és ott adták ki. Nálunk is meg lehet vásárolni, csak egy kicsit borsos ára van. Ezeket a reformátori hitvallásokat bekötötték egy könyvbe. Ezek a mi szintén vallott hitvallásaink. Csak néhányat említek: az 1559-es La Rochelle-i Hitvallás a franciáké, utána jött a belga, a skót, az ír, a Westminsteri Hitvallás, a Dordrecht hitvallás. Magyarországon is voltak csodás hitvallások, pl. a Hercegszőlősi Hitvallás, aminek ebben az évben lesz majd a 450. évfordulója. A Debrecen-Egervölgyi Hitvallás, amelyet megalkottak a mi atyáink, és készen ideadtak nekünk, megharcoltuk, megnéztük, összeállítottuk, leírtuk. Nektek már nem kell ezt a kerítést ácsolni, csak legfeljebb karban tartani, és komolyan venni, hogy igen, ezen belül kell, hogy maradjon a hitünk!

Miért kell a hitvallás, testvérek? Azért, mert sok felekezet jön a Bibliával. Sok felekezet jön, így mondta nekem egyszer valaki, hogy ők is a Bibliával, meg a kereszttel jönnek. Igen, sok felekezetnek, úgymond szent könyv a Biblia. Csak nem vettétek észre, testvérek, hogy egészen sajátosan magyarázzák? Egészen sajátos az a szemlélet, ahogy ők magyarázzák a Szentírást. Amikor a Heidelbergi Káté-t összeállították

a Heidelbergi Egyetem professzorai, akkor összehívták a zsinatot. Főképpen Pfalz fejedelemségének lelkészeit, teológusait, és nyolc napon át vizsgálták, hogy megegyezik-e a Bibliával. Mondjátok meg, hogy mi rászánánk-e valamire ma nyolc napot? Sokszor még másfél órát is nehéz ülnünk egy gyűlésen, már nézzük, hogy mikor mehetünk. Ők nyolc napot szántak rá, hogy ezt a száznál több kérdést, feleletet, amit majd hallani fogunk, megnézzék, hogy a Bibliával megegyezik-e, és a nyolcadik nap végén azt mondták, hogy megegyezik, ki lehet adni. Így indult útjára a XVI. századi reformációnak az egyik ága a mi számunkra.

Miért alapvető nekünk ez a hitvallás? Nézhetnénk a többit is egész nyugodtan, de azért alapvető a számunkra, testvérek, mert lényegében ez adja elénk legtisztábban az üdvösség útját. Testvérek, ugye tudjuk, hogy az ember számára a legfontosabb az üdvösség, az örök élet kérdése. Sok minden fontos, amit annak tartunk, de hogy van-e üdvösségem, hogy az örök élet az enyém-e, hogy az Isten kegyelmében benne vagyok-e, hát nem ez a legnagyobb kérdése az embernek? Ahogy hallottátok az előbb, főgondnok testvérünktől, ahogy olvasta, hogy mi a te életedben és halálodban is egyetlen egy vigaszod? Mert nekünk olyan vigasz kellene testvérek, ami a halálban is az! Az életben mi találunk vigaszt magunknak, azzal nincs probléma. Mindenki vigasztalódik, ahogy tud. Az életünknek célt, feladatot, munkát találunk bőven. Van, aki a hobbiban, van, aki a szórakozásban, van, aki az utazásban találja meg. Igen ám, de olyasmi valami kellene az embernek, testvérek, ami a halálban is vigasz! Ami nem csak erre az életre nézve, hanem az élet utánra is valami megtartó erő. Mert jön idő, amikor már nem lesz lényeges, ami a földi életünkben lényeges volt, amikor már elveszti a jelentőségét. Elveszti, mert nem fogunk majd bírni semmit tenni. Ha jobbra fordítanak, jobbra fordulunk, ha balra, balra fordulunk. Kivéve, ha egy pillanat alatt elvisz az Úr. És akkor már azt, ami e földön fontos volt, elveszítjük, ahogy mondja az énekíró: elveszítjük szerelmünk tárgyait. A Földön elveszítünk mindent. Mi marad meg? Persze lehet, hogy ez sokaknak nem kérdés, de azért volt a Bibliában olyan valaki, például a gazdag ifjú, akinek ez kérdés volt. És odamegy Jézushoz ezzel, hogy: Mester, mit cselekedjem, hogy örök életem legyen? Pedig látjátok, gazdag ifjú, sok jószága volt, mondja róla a Biblia. Hát igazán mondhatta volna, mint ma sokan, hogy nekem van pénzem, van gazdagságom, meg tudok oldani mindent magamtól, Ez az ifjú mégis odamegy, hogy: nincs örök életem, mit cselekedjem, hogy örök életem legyen? Hogyan nyerhetem el az örök életet? Vagy amikor Pálék előtt leborul a börtönőr: Uraim, mit kell cselekedjem, hogy üdvözüljek, hogy örök életem legyen? Éppen ezért, testvérek, nagyon szép, hogy a hitvallás az üdvösség útjával foglalkozik.

Egy-két dolgot hadd mondjak el róla, mert Pál apostol az előbb felolvasott igében is ezzel foglalkozik! Azt mondja: „mert szívvel hisszük, hogy megigazulunk, és szájjal teszünk vallást az üdvösségről”. Hit és hitvallás. Azt mondta valaki, hogy a hit-től, az élő hittől elválaszthatatlan annak megvallása: „Ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halottak közül, üdvözülsz!” Ez magyarul azt jelenti, hogy a hit tárgya a mi számunkra az, hogy nekünk van egy élő Krisztusunk. A hit tárgya nem az, hogy van Isten, mert valakinek lennie kell, teszi hozzá ráadásul sok ember. A hit tárgya az, hogy az én Krisztusom él, feltámadt és él, ott van a mennyben, az Atya jobbán, onnan jön majd vissza, ítélni élőket és holtakat. Miről beszél Pál apostol, Ézsaiás, és ennek nyomán a reformátorok? Luther élete olyan csodálatos, mindig ezt kereste, hogy: a kegyelmet hol találom meg? Pedig Ágoston-rendi szerzetes volt, élte a szerzetesek életét, imádkozott több órát is egy

nap, utána meg több órát verte a hátát szöges korbáccsal, mint Boldog Margit, hogy kiűzze a bűnt a testéből. Járt a mennyben az Úrnál, mármint az imádság szárnyain, ugyanakkor az önsanyargatás, az aszkézis nyomán járt a pokolban is. Aztán egyszer felfedezte, hogy „az én Uram, Jézus, járt a mennyben, onnan jött, oda ment, és Ő szállt alá a poklokra értem, nekem semmi mást nem kell tenni, csak belé kapaszkodni. Nekem semmi mást nem kell tenni, csak ezt a Jézust szeretni, ennek a Jézusnak az áldozatát elfogadni, mert ez az én mentségem.” Ha szívedben hiszed, hogy meghalt és feltámadott, száddal Úrnak vallod, és el is mondd, akkor üdvözülsz. Akkor megigazított ember vagy. Mert a Bibliában, testvérek, alapvető dolog, hogy az ember teljesen elveszett Isten nélkül. A bűnös ember Isten nélkül teljesen romlott, képtelen minden jóra. Az isten-képűséget, amire teremtettünk igazságban és szentségben, teljesen elvesztettük.

Éppen ezért a Biblia másik üzenete az, hogy mivel te elveszett vagy, Jézus azért jött, hogy az elveszettet megkeresse és megmentse. És nem magadat fogod megmenteni, hanem Ő szabadítja meg népét annak bűneiből, ahogy hallottuk karácsonykor. Két érdekességre hadd hívjam fel a figyelmet! Ha valaki megfigyeli, a Káté-nak ez a hármass felosztása, hogy „mily nagy az én bűnöm és nyomorúságom, hogyan szabadít meg Isten, és milyen hálaival tartozom ezért a szabadításért?” Az előbb hallott két kérdés még ezeken kívül van. De nem azért, mert ez egy bevezetés, hanem két dolog miatt. Először is azért, testvérek, mert a Káté egy hitvallás. Amikor az első kérdésben az van, hogy mi a te vigaszod életedben és halálodban, amikor az életről és halálról beszél, akkor ezt még az első részen kívül mondja, mert az, hogy nekünk meg kell halni, nem hitkérdés, az ténykérdés. Teljesen mindegy, hogy valaki hiszi-e vagy nem, hogy az embernek meg kell halnia. Megemésztjük a mi esztendeinket, ez nem hitkérdés, ez ténykérdés. Ami miatt ezt a reformátor eleink elé írták az első résznek, az az, hogy az első rész a bűnnel foglalkozik, hogy az ember mennyire képtelen a jóra. De a Biblia Isten-képe nem azzal akar foglalkozni, hogy az ember milyen nyomorult, hanem hogy az Isten milyen kegyelmes. Ezért betették az első két kérdésbe ezt, mielőtt az emberről beszélne. Azt mondták, hogy először az Istenről beszélj, és arról, hogy mi a te vigaszod.

Nem azt mondja a Káté, hogy te egy nyomorult bűnös ember vagy, hanem először azt akarja felragyogtatni, hogy neked van egy kegyelmes Istened. Neked van egy olyan Istened, aki Jézus Krisztusban szabadítást készített, és az ördögnek minden hatalmából az Ővéit megszabadította. Ez a vigasz. Ahogy Pál apostol mondja a Róma 8-ban: nincs kárhozható ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak. Nem megyek tudniillik ítéletre, nem fogok menni a kárhozatba, mert Jézus Krisztus onnan engem kiemelt. Én magamat nem tudtam, más onnan engem kiemelni nem tudott. Jézus Krisztus azért tudott kiemelni, mert Ő az Isten Fia, azért, mert Isten az Ő áldozatát elfogadta, és azt mondta: „ez az én szerelmes Fiam, Őbenne megengeszteltem.” Testvérek, sokszor szoktam mondani, itt nemcsak arról van szó, hogy az embert Jézus Krisztus megváltsa a bűneiből, hanem arról van szó, hogy Istent megengesztelje, az Isten haragját megoltsa. Az Isten bűn miatti haragját, annak élet elvegye, hogy Isten békét hirdethessen nekünk. És én azt mondom erre, hogy ha Isten kibékül velem, én is kibékülök Ővele, ilyen hatással lesz rám!

A samáriai asszony történetéből olvastam egy részletet a lekciónban. Nem tudom, figyeltétek-e, hogy amikor a samáriai asszony azt mondja Jézusnak: a mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak. Ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben kell imádni az Atyát.

Jézus Krisztus pedig mit mond rá? Sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben, mert az Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják! Ezért kell a hitvallás, testvérek, mert valaki azt mondja, hogy a mi Atyáink ezt mondják, hogy ezen a hegyen kell imádkozni, valakik azt mondják, hogy azon. Valakik azt mondják, hogy cselekedetekből van üdvösség. Valakik azt mondják, hogy hitből üdvözülünk, és az Isten igéje el akar bennünket igazítani, hogy mit gondol erről az az Isten, akié az ige. Aki maga az ige, ugye? Mert itt nem arról van szó, hogy ki hogyan gondolja.

Vannak itt tudós emberek. Itt nem arról van szó, hogy egy kémiai képletet például valaki úgy gondolja, hogy ennek ez a képlete, valaki meg azt mondja, hogy az a képlete. Itt nem arról van szó, testvérek, hogy a hit meg a vallás dolgait ki hogyan gondolja, ki hogyan tanulta az atyáktól. A mi atyáink azt mondták. A samáriaiak, ne felejtjük el, vallották Mózes könyveit, a törvényt vallották és megtartották. Ők Mózeset is atyjuknak tartották. „A mi atyáink..., ti meg azt mondjátok...” Hogy lehet ezt feloldani? Testvérek, nagyon egyszerű, úgy lehet feloldani, hogy mit mond a Biblia, mit mond a teljes Szentírás. Azt mondja Pál a Timóteusi levélben, hogy a teljes Írás Istentől ihletett. A sátán idézi Jézusnak a Bibliát: „meg van írva”. Jézus mit válaszol rá? „De az is meg van írva.” Mert tudniillik, a sátán egyoldalúan idézi, egyoldalúan magyarázza, nem a teljes Írásnak a fényében, hanem egy kiragadott igevers alapján: „hogy meg ne üssed lábadat a kőbe!” Persze, ez is meg van írva, meg az is, hogy: „ne kísérsd az Urat, a te Istenedet, Őt imádd, és csak Neki szolgálj! stb. stb. Látjátok, ez a sokféle Biblia értelmezés. A tudománynak is ez az alapja, hogy valaki csinál egy leírást, valaki papírra veti, és azt mondja, igen, ezt értjük. Franciaországban van, azt hiszem a méterrúd, ott őrzik valahol, mert ez a hiteles egy méter. Ha bármelyik szatócsoboltban vagy textil-üzletben, amikor anyagot veszünk, kérem, ez nem egy méter. Tessék elmenni Franciaországba, majd ott megmondják, hogy mi az egy méter! Mert van egy etalon, van egy alap. Van egy minta, hogy ez az egy méter.

Ez az Isten igéje. Ez a Biblia kijelentése. Ez Istennek az akarata. Itt nem úgy van, testvérek, hogy van, aki így érti, van, aki úgy érti. Van, aki így magyarázza, van, aki úgy magyarázza. Az egyik felekezet így, a másik felekezet úgy. Nem, itt egyedül az Istenre kell figyelni, aki megszentelt bennünket az Ő igazságával! Figyeljünk nagyon, testvérek, mert az igaz hit a Bibliában, az tudatos hit! Azt mondja a Pál apostol az igében, hogy tudom, kinek hittem. Nem érzélem, nem fellángolás, hanem azt mondja, hogy én tudom, hogy kinek hittem, és tudom, hogy mit hiszek, hogy kicsoda Jézus Krisztus. Éppen ezért az evangélium üzenetét közli velünk, a Biblia igazságát adja elénk: ember, elveszett vagy, Jézus Krisztus a megmentő, aki ki tud emelni! Ő az egyetlen reménységed! Amikor a halálunk órája elérkezik, nehogy azt gondoljuk, hogy a származásunk a reménységünk, a cselekedeteink vagy a jó szívünk, ahogy nekem egyszer valaki mondta: Tiszteletes Úr, csak az az áldott jó szívünk! Azzal nem megyünk be, de Jézussal igen. Őbenne beteljesedve látjuk üdvösségünket.

Éppen ezért, hadd kívánjam, testvérek, hogy tudatos hitünk legyen! Tudjuk, hogy mit hiszünk, ebben a hitben növekedjünk, mi is mondjuk azt, hogy Uram, növeld a mi hitünket! Ha a tanítvány nem szégyellte kérni, akkor mi se szégyelljük kérni Jézust! Növekedjünk az ismeretben, Jézus Krisztus ismeretében, és ne csak vállaljuk Őt, hanem valljuk is meg Őt! Mert azt mondja, hogy: „aki vallást tesz énrolam az emberek előtt, arról én is vallást teszek az én menyei Atyám előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az én menyei Atyám előtt.” Se-

gítsen bennünket az Úr, testvérek, hogy növekedjünk az ismeretben, legfőképpen abban, hogy hogyan szabadít meg Krisztus, és megszabadított emberként hogyan éljek ebben a szabadságban!

Azt mondja a Pál apostol, hogy: abban a szabadságban, amelyre megszabadított titeket, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgaságnak igájával! Mert a megszabadított ember nem csak úgy van a keskeny úton, hogy van egy út, hanem ezen a keskeny úton vannak védő korlátok, ezen a keskeny úton vannak jelzőtáblák, útjelzőtáblák, veszélyt jelző táblák, sebességkorlátozó táblák. És a keskeny úton is van, amikor neki rohannánk valamilyen bűnnek, és akkor ott van a stoptábla, hogy állj meg ezen az úton, hogy célba is érjünk! Isten azért akar bennünket megszentelni, hogy a Szent Istennek, szent hozzáillő népe legyen ezen a Földön, aki az Isten dicsőségére tud élni, és tud vallást tenni, és tud üdvözülni Jézusban, Jézus által.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy olyan világos a te igéd, és köszönjük neked, hogy olyan nagy szeretettel akarsz bennünket terelni az üdvösség útjára, mert nem akarsz, hogy elveszünk és poklokra hulljon az életünk, hanem élő reménységünk legyen a Jézus Krisztus feltámadásába vetett hit által. Köszönjük neked hálaadással, hogy nem szüntél még meg ezen munkálkodni, és tudjuk, hogy amíg Jézus Krisztus vissza nem jön, ezen fogsz munkálkodni. Köszönjük Neked, hogy ezért hirdetteted a te igédet. Ó, add, Urunk, hogy vonzza és vonja magához a mi életünket, hogy ne magunknak éljünk, hanem annak, aki érettünk meghalt és feltámadott! Ahogy hallottuk az előbb, hogy nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Te tudod és te látod, hogy ezt el tudjuk-e már mondani, őszinte szívvel, bátor lélekkel, szent hitbeli bizonyossággal, hogy Jézus Krisztus tulajdona vagyok. Ő az én pásztorom, ezért nem szűkölködöm.

Köszönjük, hogy imádkozhatunk ma is hozzád ezért az egész évért, amelynek negyedik napját éljük már, de még előttünk van jónéhány. Kérünk Téged, hogy vezess bennünket személyes, családi életünkben! Vezess, amikor mélységben, gödörben érezzük az életünket, vagy el vagyunk keseredve! Vezess, amikor az öröm magaslatait járjuk, hogy Neked adjuk a dicsőséget, és ne magunknak tulajdonítsunk valamit!

Kérünk, Urunk, áldd meg betegeinket, időseinket, a holnaptól iskolába, óvodába menő, egyetemi vizsgákra készülő testvéreinket és mindazokat, akik holnap újból felveszik a munkát! Köszönjük ezt a többnapos pihenést, amit adtál nekik. Köszönjük, hogy nincs a világnak olyan pontja, ahol ne lennél ott, mert Istenségedhez tartozik a mindenütt jelenvalóság. Így kérünk magyar nemzetünkért e hazában és határokon kívül is, és kérünk az egész világon élő magyar testvéreinkért, gyülekezetekért.

Áldd meg mindazokat, akik online hallgatták a mai istentiszteletet, köszönjük, hogy összekapcsolsz bennünket a hit drága kincsével, örök és fő javunkkal. Maradj velünk, Jézusunk!

Ámen.

585 szöveg: M. Luther, J. Justus, 1543/44 | fordítás: Debrecen, 1560
dallam: M. Luther, 1543 | az ének másik változata: 297

1. Úr Is - ten, te tartsz meg min - ket,
És szent i - géd - ben hi - tün - ket;
Rontsd meg mi el - len - sé - gün - ket
És min - den ke - gyet - le - ne - ket.

2. Kik a Krisztust háborgatni / És szent székiből levetni,
Akarják őtet rontani, / Ő híveiben kergetni.
3. Krisztus, ki vagy urak Ura / És királyoknak Királya:
Jelentsed istenségedet, / És törd meg ellenségedet.
4. Tartsd meg minden híveidet, / Te szegény keresztyénidet,
Hogy dicsérhessünk tégedet, / Tartsd egyességben népedet.
5. Ó, áldott Szentlélek Isten, / Vigasztalj minket e földön,
Légy jelen mi szükségünkben, / Minden keserűségünkben.
6. Nevelj minket igaz hitben, / Krisztusnak ismeretiben;
Végy minket szent szerelmedbe / És holtunk után örömbé.